

FARÁR
**MARIÁN
KUFFA**

*Boh za teba bojuje
do poslednej chvíle*

Inšpirujúci

FARÁR MARIÁN KUFFA

Boh za teba bojuje do poslednej chvíle

(v rozhovore s Martinom Ližičiarom)

FARÁR
MARIÁN
KUFFA

*Boh za teba bojuje
do poslednej chvíle*

FARÁR MARIÁN KUFFA

Boh za teba bojuje do poslednej chvíle

(v rozhovore s Martinom Ližičiarom)

© **BeneMedia**

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Spoluautor a redakčné spracovanie © Martin Ližičiar

Fotografie © Ing. Matúš Hasil

Jazyková korektúra © PhDr. Alžbeta Mráková

Grafická úprava a sadzba © BcA. Milan Pleva

Tlač: Alfa print, s.r.o.

Prvé vydanie (2017)

192+8 strán

ISBN 978-80-972587-2-6

*Milujte ľudí takých, akí sú,
čím menej si to zaslúžia, tým viac ich
milujte. Nemilujte ich podľa veľkosti ich
zásluh, ale podľa veľkosti ich potrieb!*

OBSAH

1. Bol som veľmi živé dieťa
– II –
2. Prvé miesto v Rusku
– 27 –
3. Gymnazista, vysokoškolák a inžinier
– 39 –
4. Karate a horolezectvo
– 55 –
5. Seminarista a vlastná fara
– 67 –
6. Prvé roky v Žakovciach
– 79 –
7. Inštitút
– 91 –
8. Žena
– 105 –
9. Moji chlapci
– 117 –
10. Pán Boh sa stará
– 133 –
11. Božie milosrdenstvo
– 151 –
12. Moje sny a plány
– 171 –

1.

**Bol som veľmi
živé dieťa**

*Velmi rozumiem slabým ľuďom a Boh
si ma pre nich chystal. Ti, ktorí sú úplne
najslabší, sú moji a patria mne.*

Ťažká otázka na úvod: (úsmev) Ako sa vlastne voláte? Hovoria vám Maroš aj Marián...

Už od malého decka ma vždy volali Maroš. Myslel som si, že ma tak aj krstili, až neskôr som sa dozvedel, že som Marián.

Mama bola Mária, otec mal dve mená: Ján Karol. Keďže starší brat bol Ján a mňa čakali ako dievčatko, mal som byť po mame Mária. Ako chlapec som dostal meno Marián.

Ste tiež vianočným darčekom – narodený na Štedrý deň.

Chlapci mi hovoria takto: „Farár, meniny máš 25. marca...“ Vtedy je Zvestovanie, teda malé Vianoce, a Ježiš prišiel na svet neviditeľne do lona Panny Márie. Keď raz budem pápežom, urobím tento deň prikázaným sviatkom. (úsmev).

Pokračujem: Narodeniny mám na Vianoce – dve hodiny pred Ježiškom – o desiatej večer. Ako tridsaťročný som išiel do seminára, za diakona ma vysvätili, keď som mal tridsaťtri rokov.

A chlapi vždy dodajú: „Farár, ty by si mal na Veľký piatok zomrieť a bolo by to všetko v poriadku.“ Hovorím, že Pán Boh má veľký zmysel pre humor, tak sa potom všetci nasmejete.

Odkiaľ pochádzate?

Z Kežmarku, som rodený Kežmarčan. Bolo nás päť súrodencov, šieste dieťa zomrelo, mamka mala spontánny potrat.

Akým dieťaťom ste boli vy?

(Dlhý smiech): Živým. Vždy som bol veľmi živý. Zo všetkých súrodencov som však bol – môžem povedať – najslabší. Moji

bratia všetko vyhrávali, vždy sa chválili, že boli v triede najsilnejší a najrýchlejší.

Ja som bol vždy maličký, a aj preto ma dedko uprednostňoval. Volával ma Marko. Veľmi miloval kone – to bolo jeho – a lásku ku koňom mám od neho.

Bol to jednoduchý muž a často mi hovoril o náboženských veciach – napríklad mi dal šoférovať koňa a pritom vysvetľoval jednoduché veci z Biblie. Tie zložitejšie nie veľmi vedel, ale podstatné bolo, že hovoril o Bohu.

Ako deti sme sa ho napríklad pýtali, ako mohlo sedem chudých kráv zožrať tie tučné?! Ved' kravy predsa mäso nežerú... (smiech)

Dedo nás tiež učil pesničky. Doteraz mi v ušiach znie: Srdce moje láskou žiari...

Čiže mal vo vašom živote veľmi dôležité miesto?

Určite áno.

A čo vaša babka?

Moja babka bola úplne perfektná žena. Dobrá žena veľa dokáže. Pamätám si, ako sme raz betónovali a všetci chlapi aj s nami deťmi sme prišli v bagančiach na večeru. Babka nás obsluhovala, ani pol slova nepovedala a nemiešala sa do našej debaty. Iba chodila hore-dole s knedľami, mäsom, kávou. A za stolom sedeli murári a my pomocníci.

Takú perfektnú atmosféru tam vytvorila. Muž si praje, aby ho žena obsluhovala. Nie preto, že mu navarí – najesť sa môže aj v bufete. Ale preto, lebo je to od ženy uznanie: Vážim si ťa, že si muž, a tiež za to, čo ako muž robíš.

Jeden murár začal hovoriť dvojzmyselné reči a stačilo, aby babka zdvihla pohľad od misy, nebolo treba viac nič povedať. Jeden pohľad od babky a ten murár sa skoro utopil v polievke. Takú autoritu mala. A tým, že bola milosrdná, pohostinná a láskavá, bola tá autorita prirodzená. Muž je hlava rodiny a žena vytvára teplo domova.

Na čo kľúčové si ešte spomínate z detstva?

Keď som mal minulý rok chrípku, veľa som ležal a premýšľal o svojom detstve. Spomenul som si na taký ozdobný pohár, na ktorom som bol odfotený s bratom – obaja sme boli v jaslách na kolobežkách.

Brat mal z toho obdobia ešte jednu fotografiu a na nej napísané: „Už sa nepocikávam...“ To bolo u brata.

U vás to bolo inak?

Ja som sa pocikával celé jasle, celú škôlku a – až teraz to po rokoch vidím – aj celú základnú školu. Viem pochopiť tie deti, ktoré sa pomočujú a viem, aký stres si zažijú. Celú noc som musel tajne sušiť periny a nemohol som sa priznať, lebo som sa bál, že ma vysmejú. Robil som to tak, aby súrodenci na nič neprišli a do školy som chodil ráno nervózny a nevyspatý.

Čo však bolo na tom najzaujímavejšie a najzvláštnejšie? Moja mama. Trápol som, že na to príde, že to vyradí celej rodine, že ma vykričia a vysmejú. Večer som si išiel postieľať a pozerám, plachta nie je zožltnutá, ale čisto biela. Bolo mi hneď jasné, že ju mama počas dňa prezliekla.

Hoci som čakal, kedy to povie nahlas, moja mama o tom nikdy nehovorila. Bol to prejav mimoriadneho milosrdenstva.

Nikdy v živote neprezradila ani slovo, ani keď sme sedeli všetci spolu pri raňajkách či večeri.

Nehovorili ste o tom spolu ani potom neskôr, v dospelosti?

Nikdy v živote. A nikdy som sa jej ani nepýtal. Predstavte si, že by to mama prezradila pred súrodencami či spolužiakmi... Možno som dnes už mohol byť alkoholik alebo narkoman.

Nič nepovedala, no rozprávali sme sa očami. Pozrel som sa na ňu, ona na mňa: „Mami, ja ti tak ďakujem za to, že mlčíš. Ani nevieš, ako ťa milujem!“ A mama mi akoby s úsmevom odpovedala: „Aj ja ťa milujem! Viem o tvojom tajomstve, viem o tvojej slabosti. Mám ťa rada!“

Kolko je takých ľudí, čo zápasia so svojou slabosťou a nevedia z nej vyjsť von? Veľmi dobre im rozumiem. Chcel som s tým prestať, ponížovalo ma to, no nevedel som to ukončiť. Ako hrozne druhých zraňuje, keď hovoríme o ich slabostiach.

Pred pár rokmi zrazil otca i mamu kamión – otec to prežil, no mama na následky zranení zomrela. Nikdy sme sa na túto tému viac nerozprávali, teším sa, že to v nebi napravíme. Chcem jej predovšetkým poďakovať za to, že mlčala. V čase, keď som bol ako dospievajúci nenormálne zraniteľný.

Moja matka sa to naučila od Panny Márie. Ona pozná všetky naše slabosti, no nijako nám ich nepripomína.

Kedy sa skončilo to trápenie?

Posledný raz som sa pomočil, keď som išiel na prijímačky na gymnázium. Nikdy som za to Pánu Bohu nenadával, len som sa ho pýtal: „Milý Bože, bude to ešte aj počas gymnázia?“ Už nebolo.

Pán Boh odo mňa odobral túto slabosť. Vďaka tomu teraz veľmi rozumiem slabým ľuďom a Boh si ma pre nich chystal. Tí, ktorí sú úplne najslabší, sú moji a patria mne.

Často sa to deje tak, že práve ťažkosti v našom živote sú prípravou na to, aby sme pomohli a pochopili druhých, ktorí trpia rovnako...

Je to pravda. Môj otec bol agresívny alkoholik. Viem, čo je to celú noc nespáť a preplakať, ísť zakrvavený alebo hladný do školy. Poznám to. Veľmi dobre rozumiem vďaka tomu alkoholikom.

Môj otec bol „tvrďas“, mama bola zasa veľmi jemná. Dnes potrebujem obidve školy. Pán Boh sa nikdy nepomýlil, že mi dal takýchto rodičov. Keby som mal iba matkinu školu, pri tej jemnosti by ma moji chlapci zabili. Keby som mal iba otcovu školu, tak by som pozabíjal ja ich. Pán Boh mi dal kúšтик z otca a kúšтик z matky.

Na čo si ešte spomínate z detstva?

Na jednu situáciu v škôlke. Boli sme v ten deň veľmi živí, niečo som povystrájal s ďalšími chlapcami a dodnes si pamätám, ako nás učiteľka potrestala.

Na záchode nás povyzliekala a nechala nás stáť nahých na schodíku a potom zavolała dievčatá. Bol to veľmi krutý trest. Dodnes mám pred očami, ako na nás ukazovali, ako sa smiali a my sme ich videli akoby cez igelit – so slzami v očiach – a nič sme nemohli urobiť. Bolo to hrozné poníženie a potupenie. Dievčatká sa smiali, učiteľka sa smiala a my sme veľmi plakali.